

לוחמת אמיצה ומהפכנית בלתי נלאית: שבעה למותה של ינינה השלס אלטמן

ארכיון האינטרנט המרקסיסטי

מזרז השפה העברית

מחבר: עיסאם מח'ול.

תאריך: 31 ביולי 2022.

מקור: [אתר העיתון "זו הדרך"](#).

תמלול/קידוד/הגהה: גל י.

ד"ר ינינה אלטמן לבית השלס, האישה הצנומה אך הגדולה, חברתנו האהובה, המדענית והפרופסור לכימיה, הלכה לעולמה בחיפה ב-24 ביולי בגיל 91. ינינה לעולם תישאר עבורנו אדם משכמו ומעלה. היא פעלה במסירות כחברה במפלגה הקומוניסטית הישראלית, הרעיפה חום ואהבה על החברים שסביבה והצטיינה ביושרה ובגישתה המהפכנית.

יחד עם חברנו היקר פרופ' קלמן אלטמן, שהלך לעולמו בשנה שעברה, הקימה ינינה משפחה קומוניסטית אמיצה ואהובה, שוחרת שלום, שוויון ודמוקרטיה. אנו מוסרים את תנחומינו העמוקים לבניה היקרים ד"ר איתן אלטמן וד"ר צביקה אלטמן. הסבל שהיה מנת חלקה של ינינה בתחילת שנות ה-40 של המאה ה-20 כילדה במחנה הריכוז הנאצי ינובסקה, והפוגרומים שחוותה בעיר הולדתה לבוב שבמזרח פולין (מערב אוקראינה כיום) – פתחו את לבה לסבלו של האחר.

ינינה לא הייתה אדישה למצוקתו של אף אדם באשר הוא. לכן, לא עמדה מנגד ולא הפנתה עורף למאבקם של קורבנות הדיכוי, הכיבוש והגירוש הפלסטיניים. ינינה הייתה פעילת שלום אמיצה ונמנתה עם מייסדות תנועת נשים בשחור. כל עוד יכולה הייתה לעמוד על רגליה, לא נעדרה ממשמרת המחאה שמארגנת התנועה בחיפה מדי יום שישי תחת הסיסמא: "די לכיבוש". ינינה פקדה את המשמרות ללא הרף במשך ארבעים שנה. היא נטלה חלק פעיל גם בפעילות תנועת נשים דמוקרטיות (תנדי") והקדישה את חייה למען הגנה על זכויות נשים וילדים ולמען שלום וצדק.

גם כאשר הייתה בעשור התשיעי לחייה, ארגנה ינינה קורס ללימודי ערבית במכון אמיל תומא עבור לוחמות ולוחמי השלום. זאת מתוך כבוד לעם הפלסטיני הנאבק למען חירותו.

ינינה פרסמה שבעה ספרים – תחילה תחת הפסבדונים צביה איתן ולאחר מכן תחת שמה. עבור ספרה "הם עוד חיים" (1969) זכתה בפרס אקו"ם. הרומן "הוורד הלבן" (2007) מגולל את סיפורן של התארגנויות הסטודנטים ואנשי הרוח בגרמניה ערב עלייתו של היטלר לשלטון ולאחריה. ספר זיכרונותיה לו העניקה את השם "בעיניה של ילדה בת שתים עשרה" (2015) מבוסס על יומנים שכתבה בזמן כליאתה במחנה הריכוז ינובסקה.

באחרית הדבר של הספר, כתבה ינינה כי היא מזהה את עיר הולדתה לבוב – "בכל מקום שבני אדם מאבדים בו את יקיריהם בתנאים אכזריים. אני חשה את לבוב שלי גם

בחיפה, בדלתות ובחלונות האטומים של בתים עזובים בשכונת ואדי סאליב, שתושביה נאלצו לעזוב בזמן מלחמת 1948 ולא הורשו לשוב לבתיהם. בדמיוני אני רואה בני אדם רצים בבהלה למטה במדרגות אבן צרות, לעבר הנמל, כשמעל ראשיהם שורקים כדורים... העבר הטרגי שלנו אינו מקנה לנו את הזכות להחרים אדמות, להרוס בתים, לעקור עצי זית שטופחו על ידי דורות של בני אדם, כדי ליצור מקום מחיה לכל יהודי העולם. מי שפועל כך תורם לזילות השואה".

בימים אלה, בהם הפשיזם בישראל מרים את ראשו המכוער, אנו שואבים כוח מאומץ לבה ומתעצמות רוחה של ינינה השלס אלטמן.